

VEEN, Lodewijk (eigenlijk Louis) de (Antwerpen 27 juli 1868 – Laken 12 mei 1950). Broer van Emile de Veen en schoonzoon van Emanuel Hiel, van wie hij een groot bewonderaar was.

Werd door een voorval op het atheneum van Brussel (1883; toepassing van de taalwetgeving) een overtuigd flamingant. De Veen startte een studie geneeskunde aan de Université libre de Bruxelles (ULB), waar hij voorzitter werd van **Geen Taal Geen Vrijheid** (1886-1888). Hij ijverde er onder meer voor een cursus in de Nederlandse rechtstaal en voor de aangroei van de afgebrande ULB-bibliotheek met Nederlandstalige boeken. Tijdens de Eerste Wereldoorlog was hij stichter en medewerker van het sluikblad *De Vlaamsche Leeuw*, dat ageerde tegen het activisme. Ook tijdens de Tweede Wereldoorlog nam hij stelling tegen de collaboratie. De Veen werd vóór 1925 penningmeester en na de Tweede Wereldoorlog voorzitter van het **Willemsfondsafdeling Schaarbeek-Sint-Joost**. Om de verfransing tegen te gaan en de ontplooiing van de Vlamingen te stimuleren organiseerde hij tal van lezingen en zangavonden. Als goed redenaar hield hij veel voordrachten, onder meer over de V.B. in Brussel. Hij leverde daarnaast bijdragen voor onder meer de *Brugsche Beiaard* en *De Vlaamsche Gazet*.

LITERATUUR: 'Louis de Veen-Hiel. Een vooraanstaand Willemsfondsfiguur', in *Het Verbindingsteken* (maart 1947).

JANINE BEYERS-BELL* EN FRANK SCHEELINGS